

Publicerad 2009-06-15 23:55 av Dan Linder

Utdrag ur kapitel fyra: utspelar sig under en rast på ett sommarjobb (ÖB, därför uniformerna)

Närbilder / Marie och Magda (ur Universums prinsar)

Två par ben i kors, två par militärkängor in till varandra. Fragment av en pluton i vila, mitt på dagen. Titta på skorna, det syns att de rymmer ett par trötta fötter i ett par varma strumpor. Det svarta skinnet, grovheten i modellen, som två skogssniglarna sida vid sida. Sulorna utan svikt, hårt gummi mot hårda underlag.

Vi följer benen till de tar slut... platt mage i en pösig grön skjorta, uppknäppt i halsen... ett halsband, typisk studentpresent-från-mormor-smycke, värdigt och elegant... tillbakalutat huvud, håret uppsatt i en kanelbulle i nacken... ciggen klämd mellan tumme och pekfinger... glöden lever i spetsen av det vita papperet... riktiga rastbloss på baksidan av varuhuset... en samlingsplats för Överskottsbolagets golvfolk, kängtramparna på 800 kvadratmeter butiksyta... och solen tycks smälta det blekta Cornettoparasollet. Tre cementsuggor och en askfatstunna ramar in bilden.

Ägaren till det andra paret skor drar upp skjortan i midjan, gör den till två gröna veck... när hon sträcker ut benen tycks hon öka sin längd med tio, femton centimeter... alla 200 ben i kroppen återfinner sig plats efter fyra timmar då de trycks neråt i skorna av vankande av och an mellan hyllor, kundvagnar... pappersfibrerna från ett rum av iturivna kartonger tycks sitta i kläderna, i huden...

Högt ovanför deras huvuden, vid parkeringen, smattrar flaggorna fap-fap-fap fastän värmen dallrar i små och krusade vågor över asfalten. Magda samlar håret, fixar tofs i nacken – en spetsig liten pensel av blont borst där bak. Håret lyfter Magdas ansikte så ögonbrynen aldrig hamnar i viloläge utan hänger förskräckt i pannan på henne. Händerna har små skärsår här och var med rosa fläckar i handflatorna, antydningar till valkar. Rester av pärlemolack nere vid nagelbanden.

Magda förvarar ett använt tuggummi i klyftan. Hon osar Jenka.

”Jag lånar en cigg” säger Marie, stryker med handen över magen. ”Kolla”, säger hon till Magda som blundar. ”Kolla!”

Lägger handen på magen.

”Sitt sådär en stund” säger Magda. ”Då kommer du ikapp. Händerna blir alltid så bruna.”

Räcker en cigg till Marie. ”Innan du frågar”, säger Marie med filtret mellan läpparna, ”ja, jag har börjat. Eller inte börjat. Jag får återfall.”

”Lugnt med mig” säger Magda. ”Det är okej. Du är inte gravid och det är sommar.”

”Jag röker bara på sommaren.”

”På sommaren är enda gången jag visar att jag röker” säger Magda. ”Så vad är skillnaden?”

”Gamla vanor. Skitgamla men bra.”

”Du, jag har skippat så många vanor så det lika bra att ta upp en gammal trogen en. Glassen är slut i frysen så vad ska man göra?”

”Totte sa att han skulle fixa nytt.”

”Totte sa förut att han hade ’känningar’ och snackade med en grossist om att dumpa en drickautomat i fikarummet. Bara Cuba Cola, men bättre än ingenting. Det var i maj. Han går med tummen i häcken fortfarande.”

”Jag ser bara pengarna var jag än går” säger Marie. ”Sån är jag.”

”Alla tänker på pengarna. Tror du att någon – förutom kanske Pierre men han är ju skadad – tänker på ord som ’karriär’ när de går in här? Bara att packa upp, lasta, fylla hyllorna...”

”---sluta” säger Marie. ”Det blir ännu mer meningslöst när man pratar om det.”

”När åker du tillbaka?”

”Början på augusti. Totte frågade om jag kunde köra åtta veckor men jag måste ner till Linköping och fixa.”

”Det är pengar” säger Magda. Guldkedjan är het mot huden. Hon lättar på den med pekfingret. ”Ner och fixa. Har du lägenhet?”

”En etta” säger Marie.

”En etta för en?”

”Ja, när jag kommer ner” säger Marie, slår av askpelaren. ”Han ska hämta sina saker... eller jag hoppas att han gjort det. Jag packade åt honom.”

”Är det han...?”

”André-varelsen.”

Magda nickar.

”Ni separerar, inte flyttar isär bara?”

”Beror på vem du frågar” säger Marie. ”Han tror att jag har en fas, att den här

sommaren är en fas och att vi blir nykära direkt när vi ses i höst. Men han vet att vi inte ska ses. Jag vill inte ses. Jag vill inte synas för honom alls. Han vet men han tror fortfarande att det... ska bli bra.”

”Att fasen ska ta slut.”

”Grejen är ju att den inte gör det. Jag har sagt, ’fine, jag packar din skit... ‘”

”Packar du åt honom?”

”Jag var tvungen att ta initiativet. Att ta initiativet var enda sättet att få honom bort. Han kom aldrig längre än till balkongen.”

Magda nickar. ”Så jävla sopigt med män som---”

”André är en pojke. Han är Michael Jackson, Wacko Jacko. En pojkmän. Mansbarn.”

”Tack jag vet. Jag får värsta flashbacken nu. Kyssar han med torra läppar också?”

”---så jag sa att jag skulle packa för att få nåt att hända. Annars hade han bara gått där och inte fattat hint. Så jag sa, ’okej, jag packar, ställer all din skit i ett hörn nånstans’, det blev typ halva vardagsrumsvrån men det sa jag inte för jag ville inte få honom att tro att han tog plats i mitt liv längre, ’så kan det stå där, du har nyckeln och får hämta det innan jag kommer tillbaka.’”

”Så jävla typiskt, att man måste ta initiativ hela tiden.”

”Det var bra för mig.”

”Har du snackat med honom?”

”Jag bad honom hämta sina grejer och han vet att han ska ut. Och pröjsa halva majhyran.”

”Det är så osexigt med killar lånar pengar...” säger Magda.

”Han är inte en pojkvän längre. Han är bara en balkongperson som inte säger något eller har upptäckt att jag inte ser kär ut.”

Magda tar ner fötterna, gnider sulorna mot varandra. ”Dom här skorna alltså...”

”Ta av dem en stund.”

”Jag ska, i kväll. Ta av dem och gå fram och tillbaka över morsan och farsans gräsmatta. Gnida dem av och an. Ge dem sommarmassage.”

”---jag kommer snart.”

”Du är värd nåt mer än en...”

”---balkongperson.”

”---ja precis. Balkongperson.”

”Tyst rökande balkongperson. Inte det minsta mystisk. Fatta vad kul.”

”Som dessutom är skyldig dig pengar” säger Magda. ”Shit vilken tragisk loser.”

”Jag får byta upp mig” säger Marie.

”Direkt” säger Magda. ”Totte skulle nog inte tacka nej. Om du gillar killar som är svettblanka på flinten.”

”Eller hur” säger Marie. ”Han ser ut som killen i Barnjournalen. Bengt. Jag störde mig alltid på att flinten glänste så mycket på honom.”

”Du spelar inte i den ligan” säger Magda. ”Du är värd bättre än så.”

Marie tar sina fötter, militärkängorna hamnar åter i marschläge på gruset.

Hon snurrar sulan i gruset, skapar en mörk fullmåne mitt i det grå.

”Jag är på väg upp i alla fall” säger hon.

”På väg uppför vad?” frågar Magda. ”Det har du inte berättat.”

”Det är rätt nytt.”

”En natt gammalt eller vad?” frågar Magda. Har vill veta-här-och-nu-blicken.

”Kanske.”

”Men sluta nu, säg. Säg! Du.”

”Mer än en natt. Några veckor. Det känns bra med honom.”

”Är ni kära?”

”Jag mår bra av honom. Det är en kille hemma, från Falkdalen.”

”En till som är hemma över sommaren?”

”Han har aldrig åkt hemifrån” säger Marie. ”Inte vad jag vet.”

”Men ni har inte pratat så mycket, mest hållit på med annat?”

”Det också.”

”Jag är glad för din skull, gumman.”

”Det är en bra känsla när jag är med honom. Mattias.”

”Han låter snäll. Mattias killar brukar vara snälla och ha lite sorgsna ögon som man liksom ser först” säger Magda.

”Han är snäll.”

”Och snygg?”

”Klart han är.”

Magda tittar på Maries mage. Säger: ”Du har inga sugmärken. Eller finns de bara i bikiniområdet?”

”Mattias är nåt annat.”

”En annan kaliber än balkongpersonen? Kanske annan storlek också, eller?”

”Helt annan. Men allt är så nytt.”

”Det dör inte bara för att du pratar om honom.”

”Ibland tror jag det.”

”Lägg ner” säger Magda. ”Njut nu. Skit i packningen i den där ettan, njut.”

”Jag gör det” säger Marie. ”Han är min mintkrita.”

Magda ler. ”Så du har blivit som jag. Ojoj. Du jämför män med godis.”

”Han är en mintkrita. Lakrits, salt.”

”Tack, jag förstår” säger Magda. ”Får en massa bilder i huvudet nu. Rena diabildshowen. ’Lakrits, salt’. Jaja. Tack, jag fattar.”

Marie skrapar med skon i gruset. Benen vet inte vad de vill göra. Jo, förresten: de vill sparka av sig militärkängorna i farten, upp i luften, upp i himlen och ge fan var de landar, kanske i flinten på Totte, vriden om nyckeln i låset på vespan, burna hemåt på ett hjul, storma in, storma in och nosdyka som ett jetplan i linne ner hos honom, parkera näsan mot bröstet och andas in honom... eller hämta kylskåpskall grapefruktjuice och hålla över hans mage, lapa som katt... det syrliga på tungan, smaken av nyfunnen pojkvän och pressad citrus... låta det röda försvinna i ner hans shorts, sugas upp tyget och genom det, droppe för droppe---

”Dags att fimpa” säger Magda. ”Du har rökt den in till filtret. Tänkte du på lakrits igen?”

”Inte bara lakrits. Han är en mintkrita.”

”Din.”

”Exakt!”

Magda släpper mormorskedjan och slänger fimpen i askfatshinken framför. ”Ta med honom på en åktur till vad-det-nu-var-du-skulle-i-höst.”

”Jag vill det” säger Marie. Känner smaken av orden, ändrar sig: ”Jag vill det.”

”Har balkongpersonen tagit sin skit och stuckit hem till mamma har du ju spejs.”

”André skulle få bo hos en polare, sa han.”

”Skit i honom” säger Magda. ”Du har en mintkrita nu.”

Röken från cigaretterna. Smattret från flaggorna; ljudet av trådslitna remsor.

”Har du sagt när du åker?” frågar Magda.

”Jag har sagt att det är i augusti.”

”Det är snart ju.”

”Över en månad kvar” säger Marie. Ser sig omkring. ”Rasten är väl slut nu?”

”Vem bryr sig” säger Magda. ”Kommer Totte ut och ylar så kan vi flasha’n.”

”Kan ju du göra” säger Marie.

”När som helst” säger Magda. ”Fast inget mer. Han luktar gammal tvättkorg.”

Två par skor är i gruset igen. Vänder om, går från den tillfälliga uteplatsen medan plasten i Cornettoparasollet påminner om ost på en varm macka.

”Jag ska prova din skometod” säger hon. ”Släppa dem fria i kväll, i gräset eller i sanden och sedan doppa dem i vattnet och sila sanden mellan tårna.”

”Ska ni bada?” frågar Magda. ”Bara du och han?”

Marie nickar. Plockar tuggummi från klyftan och stoppar in i munnen.

”Då ska jag berätta en sak” säger Magda. ”Lyssna och lär.”

Hon stänger dörren bakom dem. Maries ansikte brinner nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dan Linder med Poeter.se id #2384 innehar upphovsrätten